

III. felvonás

A Sith Aranykora

7. fejezet

Három kívánság

Másnap reggel Rya nyugodtan, kipihenten ébredt. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint akit hamarosan kivégeznek. Nem idegeskedett, nem aggódott, nem volt benne kétely. Megkapta a napját, annyi tökéletesen elegendő a tervéhez. Ha minden jól megy – és úgy fog menni –, megmarad az élete.

- Az utolsó édes álom – mondta Bastila vegyes érzelmekkel. – Hihetetlen, hogy ti sithek még ilyenkor is nyugodtan tudtok aludni.

- Nem ez volt az utolsó – jelentette ki magabiztosan Rya.

- Áh, az önállítatás... tudod, hiába tetted, amit tettél, hiába ölted meg Tyriont, hiába mészároltál le több százezer ártatlan ródiait, még mindig sajnállak. Nem ezt a sorsot érdemled, de sajnós nem mindenki Revan, nem mindenki kap második esélyt.

- Ha már nála tartunk, nektek nem máshol kéne lennetek?

- Ezt ki nem hagynám, úgyhogy maradunk. Revan inkább a hajón maradt, nem akarja végignézni. De én ott leszek, a kezedet is fogom, ha akarod.

- Köszí, de nem lesz rá szükség – mondta magabiztosan Rya. – Élni fogok.

- Nos, fő az optimizmus... – ahogy ezt végigmondta, két jedi jelent meg a folyosón. Egyenesen a lány cellájához zakatoltak.

- Mi történt? – kerekedtek ki a lány haloványkék szemei. A két férfi nem szólt semmit, félreállították a Bastilat, majd kinyitották a zárkát.

- Felállni! – parancsolt rá az egyikük. Rya felállt, aztán hamar megbilincseltek, s a karjánál fogva rángatták magukkal. A lány nem értette a vadságot, eddig gyengédek voltak vele, még akkor is, amikor meg akarták ölni őt.

- Kívánj szerencsét! – pillantott hátra a lány. Bastila hamar felvette az örök tempójárt, bármi is hergelte fel ennyire a Tanácsot, látni akarja.

Néhány folyosó után elérték a Tanácsstermet. A négy jól ismert alak már várta őket, ezen felül ott volt Dural mester és egy másik, különös alak. Bastila hirtelen azt hitte, hogy szellemet lát, Rya viszont tudta: ez a valóság. Tyrion a tanácsstagok előtt állt és vegyes érzelmekkel nézte végig, ahogyan a színe elé rángatják Ryát.

- Minden a terv szerint? – nevetett fel az admirális. Az örök végre elengedték lányt, és kapott egy lélegzetvételnyi szünetet.

- Pfüú – könnyebbült meg a bájos teremtés. – Te egy életmentő vagy, szó szerint.

- Charles Tyrion admirális azt állítja, hogy segítettél neki – ragadta meg az első szó jogát Vandar. – Elnézést a durvaság miatt, de a lehető leghamarabb látni szerettünk volna. Ez a fejlemény teljesen más fényben világítja meg az esetedet.

- Igen, megmenti az életemet – szögezte le Rya.

- Lamar mester, elismételné, hogy önöknek miért kellett halálraítélni ezt a szegény gyermeket? – tette fel a súlyos kérdést Tyrion.

- Az ön meggyilkolása és a ródiai mészárlás arra engedett következtetni minket, hogy Rya Venn agyamosáson esett át. Nem vállalhattunk felesleges kockázatot, ezért a megölése mellett döntöttünk. De most hajlandóak vagyunk...

- Agyamosás? Erről szó se volt – kerekedtek ki a lány szemei. – És nem úgy volt, hogyha hasznos dolgokat mondok, akkor mindenképp megmaradok?

- Ezt már a hátad mögött vitatták meg az urak – felelte Tyrion.

- És én még felnéztem rátok – duzzogott egy kicsit Venn.
- Ez már lényegtelen, felülvizsgáljuk az esetet – próbálta lecsillapítani Zhar mester.
- Tyrion, elmondaná a „meggyilkolása” napján történeteket? Nyilvánvaló, hogy a mi ismereteink tévesek a második ródiai csatával kapcsolatban.
- Néhány hónappal Dural admirális győzelme után ismét megtámadtak minket a sithek, túlerőben voltak, nem volt esélyünk. Az igen rövid ürütközet után a szárazföldön folytattam a küzdelmet. Rya azt a parancsot kapta az új mesterétől, hogy öljön meg. A közelbe ment a cirkálójával, aztán egy kompon leszállt a felszínre, hogy teljesíthesse a mestere akaratát. Elverekedte magát a szállásomig, aztán úgy intézte a dolgokat, hogy magunkra maradjunk.
- Serkesh azt akarta, hogy megöljem, de nem tettem meg – szólt közbe Rya.
- Elmondta, hogy kényszerhelyzetbe került, és azt is, mennyire meg akar ölteni a mestere. Kilogikáztuk a dolgokat, hátha van kiút, de ha ő nem öl meg, akkor Serkesh küld mást, aki nyugodt szívvel végrehajtotta volna a feladatot.
- És mi történt? Hogy élte túl, admirális? – tapintott a lényegre Dorak.
- Rya megszöktetett, és ez olyan helyre vitt, ahol rejtve maradhatok. Említette a kis szökése tervét, úgy vélte, a fővárosi tanács fog dönteni a sorsáról, és arra kért, ha jelt ad, segítsek rajta, nehogy a Rend meggondolatlanságot kövessen el. De késtem egy napot, mert a Coruscantra mentem, pedig őt a Dantooinra vitték. Így is kész csoda, hogy időben megcsináltam – azzal le is törölt magáról egy kis izzadságot.
- Tehát Rya segített, mintsem ártani akart önnek? – tette fel a buta kérdést Vandar.
- Igen, ő mellettünk áll.
- Attól még ott a mézárálás, azt mivel magyarázod? – mordult fel Zhar.
- Az nem én voltam – öntötte szavakba az igazságot Rya. – Eltartott egy kis ideig, mire biztonságba kerítettem Tyriont, közben az első tisztem úgy döntött, hogy porig bombáz egy várost, így torolta meg az ellenállást. Mivel nekem kellett volna ott lennem, és semmivel sem tudtam igazolni a távolléteimet; már amiért nem végeznek ki, ezért azt mondtam a mesteremnek, hogy én voltam.
- Ez valóban így történt. Rya nem tehetett, hisz mellettem volt.
- Értem – bölintott egyet Vandar. – Maradt az agyimosás.
- Khm... – köszörilte meg a torkát Lamar mester. – Olyan nincs, hogy Serkesh élve akarná Tyriont, tehát Rya ellent mondott az akaratának, hazudott a mesterének. Ez ellent mond az agyimosással. A lány elméje tiszta és éles.
- Szóval, nem vagyok agyimosott, nem én öltem meg Tyriont, és még a ródiai mézárálás is lekerült a számlámról – mosolyodott el Rya. – És csak ez volt ellenem, az összes többi bűnöm a másik két hatalomhoz köthető, ami nem a ti asztalotok – a négy tanács tag, valamint Dural, Tyrion és Bastila is bölintott. – Jé, akkor ártatlan vagyok! – csillantak fel a szemei, aztán Dural felé fordult. – Na, szedd le rólam!
- A férfi felé nyújtotta a megbilincselte kezeit, a korábbi mestere körül nézett, aztán úgy látta, ez csak az ő sara lesz. Kerített egy kulcsot valahonnan, és hamar lekerítette róla a karperecet. Venn természetéből fakadóan örült, mosolygott, mint a vadalma. Nem volt valami sokáig megbilincselve, de azért megmasszírozta a csuklóit, ezzel is jelezve a szabadságát. Igaz, ezt nem nézte mindenki jó szemmel.

- A vádak alól felmentünk – jelentette ki Vandar vegyes érzelmekkel.
- De a halálba küldted az embereidet, mind az öt romboló legénységét a vesztébe sodortad, csak azért, hogy idejöhess, és ezt elmondhasd. Egy jedi nem tesz ilyet.
- Igen, mert ők az ellenség, és különben is: most jön az a rész, amikor csicseregni kezdek. Az, amit mondani akarok, sokkal többet ér, mint az a néhány ezer ember. Oké... ez nem pont úgy jött ki, ahogy elgondoltam.
- Nem ítélnél el olyanokért, amit nem köztársasági állampolgárok ellen tettél, de van valami, amit még megvonhatunk tőled. Azzal, hogy Serkesh tanítványa lettél, elhagytad a Rendet. Mi pedig nem hívunk magunk közé olyanokat, akik félvállról ítélnének több száz, sőt több ezer élet felett. Bár elnyerted a szabadságod, Rya Venn, sosem kaphatod vissza a padawan címet. Mint jedi, elbuktad a küldetésed.
- De még megmenthetem Anniét, és csak ez számít* – gondolta magában Rya.
- Mi az, hogy nem lehet jedi? Ártatlan! – tiltakozott Dural.
- Nyugi, attól még felvehetsz segédnek, vagy valami – vigasztalta a lány.
- Ez volt az álmod, ez is maradt, ha nem álltál át – vetette fel Kon.
- Hát aztán? Élek, szabad vagyok, és még Serkeshtől sem kell nap, mint nap rettegnem. Hidd el, ez nekem bőven elég. Hm... mi maradt ki? Áh, a tervek – azzal Tyrion felé fordította a tekintetét. – Mutasd meg nekik!
- A férfi gyorsan előkotort egy kis, szürke eszközt a zsebéből. Lenyomott az oldalán egy gombot, aztán a tenyerére fektette a szerkezetet, amelyből egy kék hologram tört elő. A tenyéryni ábrán egy hatalmas, háromszög alakú csillaghajó látszott, azt nem lehetett eldönteni, hogy pontosan mekkora. Persze, a lány sem véletlenül került a képbe, ha valaki, hát akkor ő tudja, hogy mit látnak az imént.
- Ez itt az Executor, Serkesh új zászlóshajója. A saját szememmel láttam, többször is megfordulhattam a fedélzetén. Nem tudom, hogy ki tervezte, nem tudom, hogy épülhet ilyen gyorsan, csak két dolgot ismerek: mindjárt kész lesz, és fejlettebb, mint bármi, amivel a Köztársaság valaha is rendelkezett. Masszív, jól felszerelt, és hatalmas, ezen nem csak azt értem, hogy nagy, hanem azt, hogy nagyon, nagyon nagy. Még sosem láttam ehhez foghatót. Serkesh biztos benne, hogy amikor elkészül, már semmi sem állíthatja meg. Egyszer azt mondta: úgy fogja letarolni vele a fővárost, mintha ti ott sem lennétek. És tudjátok mit: igaza van.
- A Köztársaság admirálisaként egyet értek a fiatallal – helyeselt Tyrion. – Nem adta a kezembe véletlenül a tervrajzait. Amíg félkész, addig sebezhető, ha már elkészült, nem lesz esélyünk. Márpedig nekünk mindenáron meg kell semmisítenünk.
- Ha létezik egyáltalán – szögezte le Vandar.
- Létezik, most már bíztok bennem, nemde? Igazat mondtam – vágta rá Rya.
- Nos, figyelembe véve... – mondta volna Lamar, ám Dural félbeszakította.
- Ez már az én asztalom, nekem kellene megállítani Serkesht. Én azt mondom, hogy most kivételesen megbízik a lányban, ha az a hajó létezik, akkor mindenáron meg kell semmisítenünk. Szóval, Rya, hol is van ez a szörny pontosan?
- Bolond lennék most elmondani. Én vagyok az egyetlen, aki megteheti, én vagyok a Köztársaság utolsó reménysége. Ezt egy kicsit megtartom magamnak.
- He? – vakarta a fejét Dural. – Oké... mi akarsz?

Rya gondolkozott egy keveset, aztán úgy látta, megéri ezt csinálnia.

- Először is, melletted akarok lenni, akár a Flotta része vagyok, akár nem. Serkesh majdnem tönkretette az életemet, és ezért fizetnie kell. Ott akarok lenni, harcolni akarok ellene – Dural nagy nehezen rábólintott. Megérti, amiért a lány így érez, plusz, ha tényleg velük van, akkor nem árt egy kis segítség. – Ja, és támadásba kellene lendülnünk. Sok hajó őrzi a fékész Executort, el kell csalnunk őket.

- Elcsalni? Tisztában vagy a hadállással?

- Jobban, mint te. Amíg a határ mentén szórakoztok egymással, Malak minden követ megmozgat Serkesh ellen. Neki is megsúgtam ezt a kis gyengepontot. *Igaz, neki a csillagkohót mondtam, ahol az Executor épül. Az egyik flotta kilövi ezt, a másik meg azt, tökéletes párosítás* – gondolta magában, aztán hangosan folytatta. – Ha jól sejtem, a „mesterem” már minden tartalékot mozgósított ellenük, tehát ha mi is támadunk, akkor az öregnek már nem lesz mivel megállítania minket.

- Ha így van, akkor benne vagyok – helyeselt Dural.

- Remek, akkor már csak két dolog maradt... – erre Bastila közbeszólt.

- Na, ne szaladj ennyire előre. Még nem is gratulálhattam azért, hogy milyen ügyesen kikászálódta a szorult helyzetedből. Azt hittem, kivégeznek, mind azt hittük, erre itt állsz és máris ugráltatni kezdted a fél Köztársaságot.

- Ez az új énem – mosolygott a lány.

- Ha már itt tartunk, mondhattad volna, hogy ártatlan vagy, sőt ezzel kellett volna kezdened – mutatott rá a nagy igazságra Dural mester.

- Elhittétek volna? – tekintett körbe a fiatal.

- Nem – vágta rá Vandar mester, és a többiek is ingatták a fejüket.

- Na látod, ti itt helyben kivégeztetek volna, mert más dolgok van – sóhajtott fel Rya. – De mindegy, vissza a kívánságlistához – erre Dural a „Hallgatlak” nézésével tekintett rá. Egy hónapja kaptam egy segélykérést, Syrus és Hawk volt az, a barátaim. Valahogy egy elhagyatott, erdős bolygóra keveredtek, na meg bajba. Bocsi, de ez egyszerűen nem hagy aludni. Oda kell mennünk.

- Biztos, hogy addig nem építik fel azt a monstrumot?

- Biztos – vágta rá céltudatosan. Egy hét lesz, max. kettő, egy olyan hajót meg évekbe telik összehozni. És most jön a harmadik dolog: valaki ajánl egy jó plasztika sebészt, most azonnal! – követelődött a lány.

- Az meg minek? – lesett Bastila, meg mindenki más.

- Utálom a tetkókat!

Néhány nappal később, a Merciful Judge hatalmas robajjal tört elő a hiperútból. Rya csodálkozva bámulta ezt a kis, erdős világot, amelyet Dural sehogyan sem tudott felismerni. Ő azonban tudta, hogy a Felucia nevet viseli. Ezt nem csak onnan tudja, hogy Sohta mester egyszer ide is elvitte. Serkeshnek is tudomása van erről a helyről. Néhány éve létrehozott itt egy birodalmi helyőrséget, mivel idomított rancorokat

akart magának, ez nem sikerült. De, ha minden jól, ha minden a terv szerint megy, a lány könnyen visszajuthat a mesteréhez.

- Jól vagy? – kérdezte tőle Dural, amint a légkör közelébe értek.

- Még fáj, ahonnan eltávolították a tetkókat... szóval úgy mindenem hasogat.

- Kellett neked széttetováltatnod magad – jegyezte meg a férfi.

- Félelmetesnek kellett látszanom, méltónak kellett tűnnöm a tanítványi címre – felelte a fiatal kis gondolkozás után. – Nem könnyű Serkesh tanítványának lenni, még akkor sem, ha maga a nagyúr akarja így. Ha méltó vagy, élsz, ha nem, akkor meghalsz – a szomorkás mondatot egy meglepő reakció követte. Dural finoman simogatni kezdte az egykori tanítványát, és még egy különös szót is mondott hozzá.

- Sajnálom – mondta meglehetősen együtt érző hangon.

- Hogy mondod? – lepődött meg a lány. Eddig simán lecsapták volna a fejét, senki sem gyászolta volna, ám most, hogy a kezébe került az egész galaxis sorsa... hirtelen mindenki sajnál mindent. Mondhatni, ő lett a világ közepe.

- Hiba volt elfordulnom tőled, a tanítványom voltál, végig melletted kellett volna állnom – a lányt váratlanul érte a vallomás, de hamar kigondolt valamit.

- Semmi gond – válaszolta szelíden. – Elfogult vagy a síthekkel szemben, jobban gyűlölöd őket, mint mindent. Ezért ha meglátsz egyet, kapásból a halálos ellenséged látod bennük, még akkor is, ha a tanítványodról van szó. Mindenkinek vannak hibái, gyengéi, senki sem tökéletes. Ez a te gyöngeséged.

- Mindenkinek van? – vetett fel egy érdekességet a férfi.

- Mindenkinek – bólintott egyet Rya.

- És mi Serkesh gyengéje?

- Azon kívül, hogy elmebeteg? – Dural bólintott. – A félelemre alapozza a hatalmát és a bizalmát. Úgy gondolja, hogyha valaki fél tőle, akkor nem mer szembeszegülni vele. Én is csak így tudtam a bizalmába férkőzni. Félni félek tőle, de lám, mégis itt vagyok. A bátrak felül tudnak kerekedni a félelmen, ez az, amit Serkesh képtelen látni.

- Értem, akkor mi a te gyengeséged? – tapintott rá egy érzékeny dologra a férfi. Időközben a Judge kitartóan ereszkedett alá a légkörben, a pilóta pont a megadott koordinátákon akarta letenni a gépet. Pont a helyőrség közelében.

- Ez a terv, mindenemet feltettem rá. Észrevetted, hogy az előbb csak ennyire voltam a haláltól? – az ujjával is illusztrálta a dolgot. – Ha nem mondod, adjanak egy napot, most a sírom felett álldogálnál, ha egyáltalán érdekelnék még bárkit is.

- Érdekelnél – nyugtatgatta a férfi. – Szereted a meglepetéseket?

- Az attól függ – vágta rá mosolyogva a lány. Érezte, hogy jó fog kisülni belőle.

Dural rövidesen a köpenye alá hajtotta a kezét, s egy bájos, henger alakú tárgyat húzott elő onnan. Még a hülye is felismerte volna a fénykardot, ami nem Kon eredeti kardja – az ott csüng az övén. Egy különálló fegyverről van szó, amely nem Dural arzenáljának a része. A sejtést hamar beigazolta az, hogy a férfi odanyújtotta neki a kardot. Rya egy ideig csodálkozva szemlélte az életmentő fegyvert.

- Na, vedd már el, nem fogom öröké tartani! – erre a döbbsent lány óvatosan felé nyúlt, aztán szép lassan magához vette a fegyvert. Amint a kezébe került, gondosan vizsgálni kezdte a szemével, aztán hátrébb lépett, s aktiválta a pengét.

Mindent beragyogott a fénykard zöldes fénye.

- De nem úgy volt, hogy nem lehetek jedi? – kerekedtek ki a szemei.

- Nem is – vágta rá Dural. – Ez az én fénykardom, de csak egyhez szoktam, ezért nem veszem hasznát. Ezért odaadom a segédemnek, hogy vigyázzon rá. Vállalja?

- Még szép! – csillantak fel a kék szemei. – Szóval, kapitány és a segédje vagyok hivatalosan, de gyakorlatilag újra mester és tanítvány lettünk? – fejtegette a teljesen nyilvánvalót Rya. A Kalapos hamar elmosolyodott, s bólintott egyet.

- Nem értek egyet a Tanács döntésével. Akaratod ellenére kerültél oda, akaratod ellenére csináltál mindent, amit csak ott tettél.

A *nagyját* – kacagott magában Rya.

- Fogadd ezt a legmélyebb bocsánatkérésemnek.

- Megteszi... – ahogy ez elhangzott, valamin koppant egyet a hajótest. A párosnak fel sem tűnt, de már nemcsak beléptek a légkörbe, hanem le is szálltak a hajóval. Tehát hivatalosan is kezdetét veheti a feluciai hajsza.

Rya azonnal előkerítette a kommunikátorát.

- Syrus, Hawk, én vagyok az, Rya, hallotok? – a kérdést feszült pillanatok és néma sercegés követte, eleinte. *Ugye nem esett bajuk... ugye nem?* – Hawk!

- Élünk... – hallatszott a megnyugtató felelet, de valami piszkosul halk suttogás formájában. – Mi a kriff tartott eddig?

- Majd később elmondom. Hol vagytok?

- Egy barlangban húztuk meg magunkat a birodalmiak elől. A gond csak az, hogy nem mi vagyunk az egyetlenek. A dögök miatt elég sok a kaja, de nincs az az Isten, hogy még egy napot eltöltsék Leon mellett. Be nem áll a szája, ha unatkozik, és most csak unatkozunk. Gyertek értünk!

- Öhm... izé, koordináták? – érdeklődött a fiatal.

- Persze, el is felejtettem – sóhajtott egyet Hawk. – Sok sikert! Adás vége. Leon fogd már be a pofá... – azzal vége szakadt a rövidke párbeszédnek. Kisvártatva a koordináták is megérkeztek, Rya egy kis ideig gondosan tanulmányozta őket, majd nagyon megörült a látottaknak.

- Közel vannak – fordult izgatottam a mestere felé.

- Nem azt mondták, hogy birodalmiak? – aggodalmaskodott Dural.

- De... Serkesh mindenhol ott van – közölte a fiatal úgy, mintha mis sem lenne természetesebb. – Nyugi, ismerem őket, nem lesz gond.

- És ha igen? Mi van, ha megölnek, vagy már megint fogságba esel? Te vagy az egyetlen, aki megmondhatja, hol van az a hajó.

- Igen, ezért én vagyok a főnök – szögezte le céltudatosan Rya. – Csak akkor mondom el, ha mind a három kívánságom teljesült, és nyugi, totál biztos vagyok a dolgomban. Serkesh sok mindenbe bevezetett.

- Nem csak tettetted a tanítványt? – vakarta a fejét Dural.

- Ebbe most ne menjünk bele... dolgunk van.

Azzal a lány sarkon fordult és megindult a leszállórampa felé.

Nincs is szebb dolog annál, mint amikor órákon át kell barangolni egy „közeli” hely eléréséhez. Dural számára már akkor bűzleni kezdett valami, amikor a tudomására jutott a birodalmiak jelenléte. Olyan volt az egész, mint valami csapda.

- Megérkeztünk – mosolyodott el Rya, izgatott volt a barátai miatt.

Ugye tudod, hogyha valami csoda folytán mégiscsak egy nagy színdarab volt az egész, és tényleg átmosták Rya elméjét, akkor most vigyorogva vezetett téged Serkesh karmai közé? – suhant át Dural mester elméjén, de aztán csak erőt vett magán. Ha ennyire vak lett volna, akkor meg is érdemli a sorsát.

A mester hamar körbetekintett.

- Hova is? – tűnődött egy kicsit a férfi.

- A barlanghoz! Ott van előttünk, hát nem látod? – mutatott látszólag a semmi felé Rya. Dural nem látott semmit, s ez már kezdte aggasztani.

- Nem, nem látom – szögezte le gyanakvóan.

- Gyere, bemegyünk – azzal a lány megragadta a kezét, s elragadóan vezette előre a korábbi mesterét. A kalapos még mindig csak lesett, lassan már teljesen biztossá vált abban, hogy csapdába sétál... de ha így van, akkor egyébként sem tehet ellene.

Egy ponton a lány megtorpant, körülnézett, és vett egy mély levegőt.

- A legtöbb barlang csalóka, főleg itt. A növényzet sokszor annyira benövi a bejárat száját, hogy az avatatlan szem észre sem venné. De nyugi, én már tapasztalt barlangász vagyok – azzal a lány tovább indult. A sokat látott mester már kezdte reménytelenül ostobának érezni magát, amikor egyszer csak megérkeztek.

A sűrű növényzet egy keskeny sziklafalat takart, amelyen egy sötét lyuk tátongott. Pont akkora volt, hogy egy egészséges, felnőtt ember be tudja préselni magát. Kon nagyot csapott a homlokára, amikor végre belátta, hogy tényleg mekkora hülye volt. Hiába bizonyosodott be Rya ártatlansága, ő még mindig nem tud megbízni benne. Pedig a lány csak jót akar – legalábbis elméletileg.

- Bemegyünk – szögezte le a lány. – Először én, aztán te – ekkor elengedte a férfi kezét, és kecsesen becsusszant a résen. Dural kezdte bánni azt az almás pitét, de összehúzta a hasát, aztán csak a szimbolikus tanítványa után eredt. Először minden olyan sötét volt, aztán olyan világos lett minden, hogy semmit sem lehetett látni, mert töksötét volt. Semmi fény nem volt ebben a barlangban.

Aztán a férfi lépett egyet, s mintha kirántották volna alóla a talajt. Tudta, hogy zuhan, de mégsem tehetett ellene semmit. Egy csobbanás, és a víz hűsítő érzete vetett véget a váratlan meglepetésnek. Dural nem hitt a szerencséjének, de még mindig látni szeretne volna Ryát, ezért hamar a felszínre úszott. Itt már volt egy kis fény, a két kalandor jól láthatta egymást. Mialatt Kon a kalapját féltve szorongatva próbált kikászálódni a partra, Venn már rég kiért a vízből.

- Ja, úszni is tudok – mosolyodott el a bájos teremtes.

Dural arca megrettent, a szájába vette a kalapját, s riadtan, ámde elszántan próbált eljutni a partra. A lány csak értetlenül nézte a dermedt tekintet.

- Most mi van? Úszni mindenki tud – értetlenkedett a fiatal. Erre Dural rájött, hogy a vékony huzal miatt nem fog elúszni a kalapja. Kiköpte, aztán kiáltani kezdett.

- Rya! – szólt a lány után kétségbeesetten. – Ne, Rya!

- Miért ne úszhatnék? – hitetlenkedett a fiatal.

- Rya! Nézz... nézz... – hebegte a kétségbeesetten úszó férfi. A lány továbbra sem értett semmit, aztán mégis minden világossá vált számára. Valami felmordult mögötte, aztán a maga jellegzetes, állatias hangján üvöltött egyet. A lány azonnal megriadt, felismerte a hangot. Amint megfordult, már tisztán látta a bestiát, s el sem hitte, hogy eddig képtelen volt kiszűrni a rancort.

A rettenetes fenevad a barlang közepén állt, eddig. Most haragosan, sebesen csörtetett a lány felé. Rya csak nézte a fenevadat, egészen addig, amíg a lény el nem akarta kapni. A karjával suhintott egy nagyot, úgy akarta megragadni Ryát, mint egy falás csokit. De a twi'lek hamar felpattant a magasba, s a lény túloldalán ért talajt.

Időközben Dural mester is kimászott a tavacskából. Most mindennél értékesebb volt számára Rya élete, ezért hamar támadásba lendült. Nem volt nehéz dolga konfliktusba kerülni a szörnnyel, mivel az letett a lányról, és most felé kezdett kapni. Dural gondolta egyet, és mélyen belevájta a kardját a roppant kézbe. A kard kékesen izzó pengéje átszúrta a rancor mancsát. A lény felüvöltött, és Kon fénykardjával együtt elemelte a kezét. A fegyver azonnal kikapcsolt, s visszaesett a földre, eközben a bestia mindkét kezét ökölbe szorította. A magasba emelte a roppant karjait, úgy akart lesújtani Konra, mintha egy túlméretezett majom próbálna összetörni egy autót.

Na bazdmeg... – visszhangzott a férfi tudatában. Úgy tervezte, gyorsan félreugrik, aztán valahogy megszerzi a kardját, még mielőtt a lény összezúzná.

Ám a rancor nem tudta befejezni a mozdulatot, hirtelen perzselő, izzó szikrák martak az oldalába. Dural csak lesett, miközben a bestia felüvöltött, s a lány felé fordult. Rya dacosan, sárgásan izzó tekintettel állt, esze ágában sem volt meghátrálni, sőt pont magára akarta vonni a rancor figyelmét.

- Gyere, te mocsok! Itt a vacsora! – hergelte a lány, aztán gátat szabott a szikráknak. Már így is eléggé magára haragította a fenevadat, amely a még épségben maradt kezével akarta megragadni. Persze a lány már megint gyorsabb volt

Aktiválta a fénykardját, aztán felugrott a magasba. Úgy számított, hogy pont a rancor fejére érkezik majd, s akkor végezhet is vele. Amíg a levegőben volt, lefelé, a bestia agyának a várt helyére irányozta a pengéjét, és soha nem látott vadsággal, erővel sújtott le a bestiára, amint megérkezett. Mivel itt egy érző, lélegző lényről beszélünk, és nem egy fatuskóról, mindig adódhatnak, és adódnak is váratlan meglepetések. A lány nem pont a rancor kobakjára érkezett, inkább a nyakánál ért „partot”. De már egyébként is mindegy, ezért mélyen beledöfte a fénykardját.

A lény haragosan felüvöltött, amint belemart a zöldesen izzó penge. Rya okos volt, tudta, hogy a sebesült vadat minél hamarabb el kell intézni. Ezért ismét ontani kezdte a szikrákat azokból a bájos kis ujjából. Hogy ne ériék el őt is a szikrák, mindkét lábával elrugaskodott a fenevadtól, s csodák csodájára, még a kardja is kiszabadult belőle. A bestia pont le akarta rázni a fejről, ezért Rya nem a farka, hanem az orra felé száguldott a talaj felé. A tökéletes irányban, a tökéletes szögben.

Gyorsan járt az agya, észrevette a lehetőséget. Egy éles mozdulattal ismét a fenevadba állította a pengét, és így csúszott végig a bestia fején. A végére nem maradt más, mint egy elégedett „kislány”, és egy fenevad, amely holtan rogyott össze a barlang nedves talaján. A lány arcáról csak úgy sugárzott az öröm, kikapcsolta a pengét, aztán eltette, s csak most vette észre: még mindig sárgásan izzik a tekintete. Lehunyta a szemét, mély levegőt vett, visszafojtva a benne lévő haragot. Aztán ismét az a lány lett, aki ismét rátalált a mesterére.

- Rya... – képedt el a Kalapos. – Ezek a szikrák... csak egy sith tud ilyet.
- Hát aztán? – mosolyodott el az ártatlannak tűnő teremtés. – Megöltük, nem?

A nehéz pillanatok két ismerős alak szakította félbe. Syrus és Hawk szakállasan, össze-vissza szakadt, koszos rongyokban kászálódott elő az egyik szűkebb üregből. Rya azonnal odarohant hozzájuk, s a mester is felvette a büszke tanító arcát.

- Hawk! Leon! – szólongatta őket az örömteli fiatal.
- Megvagyunk – jelentette ki a klón katonásan.
- Bementünk a barlangba, hogy menedéket keressünk a váratlan vendégek elől. Tábort vertünk egy kis zugban, aztán idejött ez a bestia. Nem tudott benyúlni értünk, ezért biztonságban voltunk. Nem volt olyan rossz – tette hozzá a még mindig sármos férfi. Van, akinek még a kosz és a bűz sem árt meg, jóképű és kész.

- Neked nem – vágta hozzá a klón. – Apám, amennyit te szövegelni tudsz!
- Egyébként a falakról kellett összeszürcsölnünk a vizet, a kaját pedig csak akkor tudtuk beszerezni, amikor ez a dög elszenderedett. Minden este bevonszoltunk valami nem túl romlott döögöt – szövegelt kitartóan Syrus.

- Miért nem sétáltatok ki a barlangból? – kérdezte Dural.
- Mert ez pont a bejáratnál dőlt le – vágta rá Hawk.
- De csak kiment a barlangból, mondjuk vadászni – vette észre a lány.
- Mert igazából el sem akartunk menni. A rancor kint tartja a birodalmiakat, és napi rendszerességgel hozza a kaját. Meg van víz is, és az üregben biztonságban voltunk, no meg egész jókat beszélgettünk. Igaz-e? – fordult a klón felé.

- Ő beszélt, én meg azt ismételtam: fogd már be, aludni akarok! Ja, beszélgettünk... – hitetlenkedett a férfi. – Akárhogy is, örülök, hogy értünk jöttél.

- De hogy kerületesek ide egyáltalán? Nem a Hypori felett lőtték le a hajókat? – kíváncsiskodott a fiatal.

- Ja, aztán meg jöttek Serkesh erői. Felosontunk egy hajóra, ami egyenesen idehozott minket. A Feluciára... amikor először harcoltam itt, nekem a törzsőrmester azt mondta, hogy ebben a korban még nem is tudtunk a helyről.

- Milyen korban? – ráncolta a homlokát Dural mester.
- Rya kézzel-lábbal mutogatta, hogy ő még nincs beavatva a kis titkukba.
- Ja semmi, csak megártott nekem az a sok „beszélgetés” – rántott vállat a klón.
- Akárhogy is, hol van Shae? Már megint új mestered van?
- Ő már meghalt, aztán Dural vette át a tanításomat – felelte készségesen a fiatal. – Aztán elfogtak, Serkesh tanítványa lettem, nem tetszett, ezért megszöktem. Sikerült visszajutnom a Köztársasághoz, cserébe a Tanács halálraítélt. Aztán csak ártatlannak

bizonyultam, de kizártak a Rendből, viszont az is kiderült, hogy a kezemben van a galaxis sorsa. Úgyhogy megint összeálltunk Durallal, csak most én vagyok a főnök. A tenyeremből eszik mindenki – fejezte be a kis eligazítást.

- Óh, szegénykém. Bántottak? – sietett közelebb hozzá Leon.
- Semmi baja, nem látod? – mordult fel a klón. Rya is helyeselt.
- Megúsztam a nehezét, és most már egyébként sem számít – ahogy ez a dolog rendeződött, előtérbe került a másik. Dural nem akarta szóvá tenni, de mégiscsak muszáj volt. Rya mégis Rya, de mégsem az egy bizonyos tekintetben.

- Venn, ugye tudod, hogy Sith erőt használtál az előbb?
- Igen, Serkesh megtanított rá – vágta rá nemes egyszerűséggel Rya. – Hitelesnek kellett lennie az alakításomnak, ezért a legjobb tudásom szerint szolgáltam őt, és minden erőmmel azon voltam, hogy tanuljak tőle. Csak így téveszthettem meg.

- Az még oké, de Sötét Erők a haragból erednek, az nem jedik útja... – azzal a férfi ismét nagyot csapott a homlokára. – Értem már. Nem zaklatott fel túlzottan, amiért nem lehetsz jedi. Nem bántad, mert már nem is akarsz az lenni. Én, ők, a tárgyalás, a szökés, minden, minden a nagy terved része.

- Talált – vágta rá a fiatal. – A Sötét Oldal erősebbé tesz engem, ha esélyt akarok Serkesh ellen, akkor pedig mindennél erősebbnek kellennem, mint azt valaha is képzeltem. Bármennyire is nehéz megérteni, még nem válhatok meg tőle.

- De ehhez gonoszság kell, harag és gyűlölet!
- Te is tudod, hogy a nővérem, az utolsó élő rokonom lassan már négy éve szolgáskorban van. De azt nem tudod, hogy egyszer elmentem érte.

- Sigil – komorodott el Hawk arca. – Mindennél jobban utálad, amiért megölte a mestered, amiért halálra ítélte Annet, és amiért ide juttatott minket. Hát, én nem hibáztatlak, de jegyezd meg: ő és csakis ő az ellenséged, meg Serkesh.

- A harag mindenkiben jelen van, mindenki utál, és mindenki szeret, ez az élet része – folytatta a lány. – Az egyensúly a lényeg, az, hogy a harag ne emésszen fel, vagy úgy jársz, mint Sigil, de az se jó, ha szinte úszol a kedvességben. Ha így van, Sohta mester sorsa jut neked, aki annyira szerette Sigilt, hogy inkább meghalt.

- Jó, most már hivatalosan is letértél az útról.
- Már nem számít, Dural, már lényegtelen – ezután Rya sóhajtott egyet, és kibökte, amit mondania kell. – A barátaim kivezetnek a barlangból, attól tartok, te csak a megmentésükhöz kellettél. Én itt maradok a barlangban, átgondolom az életem, fel kell készülnöm az előttem állókra. Nagyon kegyetlen párbaj lesz. Ha készen állok, előjövök, megkeresem a helyőrséget, eljátszom a szökött köztársasági fegyencet, aztán visszavitetem magam Serkeshez.

- Mi van? Te megbolondultál? – dülledtek ki Dural szemei. Erre a lány elővett egy adatpálcát és a férfi kezébe nyomta.

- Ezen rajta vannak a támadási koordináták, gyűjtsd össze az erőidet a Tetra 7-es roncsmetetőnél. Pontosan tudom, hogy onnan meddig fog tartani az út, és most minden az időzítésen múlik. Ha szólok, azonnal induljatok meg.

- Ebből elég volt! – rivallt rá haragosan a férfi. – Mi ez a nagy terv? Mire kellünk neked? Azt hiszed, hogy csak úgy játszodozhatsz velünk?!

- Nem, pontosan tudom, hogy megtehetem. A tervet csak én tudhatom, senki más. Senki más nem értene egyet velem, pedig a jó ügyért van. Mindenki boldog lesz a végén, kivéve Serkesht, őt meg fogom ölni, azért, amit tett és tenni akart velem. Csak legyetek ott és induljatok meg, bíznod kell bennem!

- Ajánlott – bólintott egyet a klón. – Hidd el, neki mindennél fontosabb a testvére, és sosem találhat rá, ha a Köztársaság nem nyeri meg a háborút, mindkét háborút. Ebből sem értettél sokat, de így van, higgy nekem.

- És nekem – helyeselt Syrus.

- Oké, még mindig nem értem, mire az a nagy pontosság, de így lesz.

Mert még Malakkal is egyeztetnem kell. A két flotta egyszerre fogja elérni Serkesht, nem lesz esélye. Aztán már addig löhetitek egymást ameddig csak akarjátok – visszhangzott a lány gondolataiban, aztán hangosan folytatta. – El kell rendeznem a dolgokat a másik oldalon, tudod, elküldöm onnan a hajók nagyját, meg csapok egy kis balhét, hogy szabad utatok legyen. *Megölöm Serkesht.*

Erre különös reakció érkezett. Dural odasietett a lányhoz, aztán szorosan átkarolta őt. Büszkén, szeretően ölelte át az egykori tanítványát.

- Vigyázz magadra! – mondta szinte már könnyezve.

- Úgy lesz – mosolygott vissza rá Rya, aztán csak elengedték egymást.

Remek, nem vette észre, hogy nyomkövetőt raktam rá. A legkisebbet, a létező legmodernebbet, ami pont a jó öreg Serkesht bácsitól van – süvített keresztül Dural csavaros elméjén.

Minden nyugodt és békés volt a helyőrségnél, amelyen mindössze egy kis, jelentéktelennek tűnő fregatt tanyázott. Errefelé sosem volt valami nagy forgalom. A birodalmiak a szokásukhoz híven, roppant fegyelemben őrizték a helyet, aztán egyszer csak egy fiatal, zöld lányka suhant eléjük. Kecses, büszke léptekkel érkezett.

- Megállj! – mordultak rá hárman is.

Az új jövevény nem szólt semmit, csupán sárgás tekintettel nézett rá az egyik őrré. Hamar kinyújtotta a karját, és a távolból fojtogatni kezdte. Az őnök lőttek volna, ám már sejtették, hogy mi, hogy ki lehet ez. S amint a társuk holtam esett össze, már teljesen biztosak voltak benne: Darth Rya megérkezett.

- Még valaki? Gyerünk, szívesen megfojtok akárkit! – kacagott fel a sith.

- Úrnőm, hát visszatért? – kérdezte az egyik őr rettegve.

- Alaposan meggyűlt a bajom a jedikkel, de sikerült kereket oldanom. Még jó, mert azok a barmok halálraítéltek. Fizetni fognak a bűneikért.

- Értem, miben segíthetünk, önagysága? – reszkette az egyik férfi.

- Szükségem lesz a hajóra, remélem, hogy meglesznek nélküle.

Egy hónap, mire másik jön – gondolta az egyik őr. – Igen, úrnőm – vágta rá.

- Remek, nem is vártam mást – mosolyodott el a maga gonosz módján Rya. – Én és a mesterem kiötöltünk egy tervet, és ezért fontos, hogy minél hamarabb visszaérjek. Szóval, akkor is levettem volna, ha maguk beledöglenek.

- Ahogy óhajtja – visszhangozták valamennyien.

- Remek – mondta a lány büszkén, fennköltén, aztán besétált a járműbe. Nem találta a legjobbnak, sőt még takarosnak sem. Csak egy ócska kis csotrogány volt, amely már senkinek sem kellett, ezért rásózták a feluciaia helyőrségre. Bizonyára nem lesz túl sok maradása sithnek, főleg azután, amit tenni készült. Akárhogy is, Darth Rya egy újabb sikeres napot tudhat maga mögött.

Kényelmesen leült a kapitányi székbe, aztán sietve felszállt a géppel. Perceken belül az űrben találta magát, így nem maradt más, mint betáplálni a megfelelő útirányt, aztán megindulni a mester felé. Megindulni a végzete felé.

Minden a terv szerint...